

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 756/2024
05.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Јанићијевић, адвокат из ..., против туженог „Aptiv Contract Services“ д.о.о. Лесковац, чији је пуномоћник Бранко Антић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2128/2023 од 09.08.2023. године, у седници одржаној 05.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2128/2023 од 09.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2128/2023 од 09.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 439/21 од 12.01.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 27.07.2021. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 24.07.2018. године, са пратећим анексом, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 88.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по струци ... и био је запослен код туженог. Правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу П1 60/19 од 29.01.2021. године, поништено је као незаконито решење туженог од 11.01.2019. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и наложено је туженом да тужиоца врати на рад. Након престанка радног односа код туженог, тужилац је засновао радни однос на неодређено време код другог послодавца. Тужени је позвао тужиоца да се 29.06.2021. године јави у седиште туженог у ... и врати на рад. Тужилац се наведеног дана јавио, примили су га запослени код туженог ББ, која ради на пословима ... и ВВ која ради на пословима Након разговора са тужиоцем понудиле су му на потпис обавештење уз анекс уговора о раду и сам анекс уговора о раду, па се тужилац пре потписивања наведених аката консултовао са својим пуномоћником. Тужилац је потписао обавештење и анекс уговора о раду 29.06.2021. године, а након тога је на примерку анекса уговора о раду својеручно дописао „почетак рада 01.08.2021. године“ и напустио пословне просторије туженог. У анексу уговора о раду наведено је да анекс ступа на правну снагу почев од дана закључења од када ће се и примењивати. У наредном периоду, 30.06, 01.07, 02.07., 03.07, 05.07, 06.07. и 07.07. 2021. године, тужилац није долазио на посао код туженог, није доставио оправдање за свој изостанак, па је тужени након што је тужиоцу уручено упозорење за постојање разлога за отказ, донео је побијано решење о отказу уговора о раду од 27.07.2021. године, због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби чланова 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 53. став 3. тачка 1. и 7. Правилника о раду туженог и оценили да тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Основ за престанак радног односа због непоштовања радне дисциплине, у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду је ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 53. став 3. тачка 1. Правилника о раду туженог као разлог за отказ уговора о раду прописано је неоправдано кашњење на рад, неоправдано одсуство са посла или неовлашћено напуштање радног места током радног времена а тачком 7. истог члана, необавештавање послодавца о оправданом одсуству са рада у року од 3 дана од дана ступања привремене спречености за рад.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева обавезу поштовања радног времена, затим савесно, одговорно и

благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, према послодавцу и према осталим запосленима. Последице непоштовања радне дисциплине и несавесног, незаконитог или неблаговременог испуњавања обавеза свог радног места, регулисане су Законом о раду и Уговором о раду, који закључују послодавац и запослени.

У конкретном случају, тужени је у поступку извршења правноснажне судске пресуде, а којом је обавезан да тужиоца врати на рад, тужиоцу понудио и са њим закључио анекс уговора о раду 29.06.2021. године, којим је у члану 4. предвиђено да ступа на правну снагу од датума његовог закључења од када ће се и примењивати. Насупрот томе, тужилац се није јавио на рад код туженог ни на дан закључења анекса, ни наредних дана - 30.06, 01.07, 02.07., 03.07, 05.07, 06.07. и 07.07. 2021. године, нити је свој изостанак са посла оправдао.

Даном потписивања анекса уговора о раду сходно одредби чл. 26. и 32. ЗОО и члана 30. став 3. Закона о раду, анекс се са свим битним састојцима, између осталог даном почетком рада, сматра закљученим и обавезује обе уговорне стране. Околност да је тужилац након што је потписао анекс уговора о раду својом руком уписао „повратак на посао 01.08.2021. године“ се не може сматрати захтевом да се одложи почетак рада односно изменом битних елемената анекса уговора, нити оправдањем тужиоца за одсуство са рада, јер је тужилац након потписивања анекса сам својеручно уписао датум повратка на рад насупрот претходно потписаној одредби анекса да се исти примењује од датума његовог потписивања, тим пре што запослени код туженог који су са тужиоцем обављали разговор и доставили му понуду за закључење анекса нису били овлашћени да евентуално одлучују о предлогу тужиоца да се дан почетка рада одложи. Тужилац је био у обавези да пре потписивања анекса укаже туженом да је у међувремену засновао радни однос код другог послодавца према ком има обавезу поштовања отказног рока и да из тог разлога није у могућности да се врати на рад код туженог на дан који је тужени предвидео анексом, што није учинио, па се на те разлоге за поништај решења о отказу о раду због непоштовања радне дисциплине не може са успехом позивати.

Понашање тужиоца који је након закључења анекса уговора о раду неоправдано изостао са рада у периоду дужем од 3 радна дана указује на свесну повреду радне дисциплине, које и према налажењу Врховног суда, супротно ревизијским наводима, представља оправдан разлог за отказ уговора о раду.

Неосновано наводима ревизије тужилац оспорава да на дан потписивања анекса уговора о раду није био обавештен о дану када је требало да се врати на рад. Чланом 4. анекса уговора је предвиђено да исти ступа на правну снагу од датума његовог закључења од када ће се и примењивати, због чега и по оцени Врховног суда тужиоцу није могао остати непознат почетак радног ангажовања код туженог, тим пре што се пре потписивања анекса консултовао са својим пуномоћником.

Осталим наводима ревизије се понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби. Ревизија оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања и

ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић